

A kiállítás megtekinthető
1969. június 27 — július 10-ig.
Hétköznap: fél 10—18 óráig
Szombaton: 10—15 óráig
Június 29-én, vasárnap
11—15 óráig

TELEVÍZIÓS ADÁS:
„TV GALÉRIÁJA”
1969. JÚLIUS 3-ÁN, CSÜTÖRTÖKÖN 21.10—21.50 ÓRÁIG

Felelős kiadó: Kőteles István — KNy

Budapesten születtem 1928-ban. Még mint gimnazista, 13 éves koromban Gallé Tibor rajziskolájában kezdtem a felkészülést későbbi munkámra. 1947-ben lettem az Iparművészeti Főiskola kerámia főtanszakának hallgatója. Mestereim Gádor István és Borsos Miklós voltak. 1952-ben diplomáztam, s még egy évet töltöttem a Főiskolán mint ösztöndíjas hallgató. Ezután két év műhelygyakorlat következett Herenden. Itt, mint kispasztikus dolgoztam.

1957-ben, majd 1958-ban megkaptam az I. és II. iparművész ösztöndíjat. Ezt a két évet főleg arra használtam fel, hogy a kerámia falkép művészi és technikai megoldásainak lehetőségét tanulmányozzam. Azóta munkám legnagyobb része a murális feladatokkal kapcsolatos. Igen sok külföldi és hazai kiállításon vettem részt. 1966-ban kaptam Munkácsy-díjat nagyméretű kerámia falképekért.

Még főiskolás korunkban kötöttünk házasságot Garányi Józseffel. Főleg samottos agyaggal dolgozunk. Egybe, vagy az elkészítendő felület egy-egy nagy egységét egyszerre mintázzuk fel, s ezt legtöbbször szabályos raszterban vágjuk el. Nem öntjük le gipsszel s nem préseljük a darabokat. Azt égetjük ki, amit megmintáztunk. Először terrakotta égetés következik kb. 1000 C°-on. Azután kerámia mázakkal festjük meg az újra összeállított falképet, s újabb égetés az előző hőfokon fejezi be a munkát. Ezután kevés kivételtől eltekintve a helyszínen felfalazzuk, nagyjából úgy, ahogyan egyik tégla kerül a másikra.

Az itt bemutatott munkákat az elmúlt évben készítettem. A kisebb darabok túlnyomó része tanulmány.

G. Staindl Katalin

A KÉPČSÁRNOK VÁLLALAT
ÉS A TELEVÍZIO
KÉPZŐMŰVÉSZETI ROVATA
MEGHÍVJA ÖNT

GARÁNYI JÓZSEF

ÉS

G. STAINDL KATALIN

KERAMIKUSMŰVÉSZEK

KIÁLLÍTÁSÁNAK

ÜNNEPÉLYES MEGNYITÁSÁRA

1969. JÚNIUS 27-ÉN,

PÉNTEKEN DÉLUTÁN 5 ÓRAKOR

A DERKOVITS TEREMBEN

(BUDAPEST, VII., LENIN KRT. 63.)

MEGNYITJA:

KISS NAGY ANDRÁS

MUNKÁCSY-DÍJAS SZOBRÁSZMŰVÉSZ

Az életrajzírás mindig rövid kis számvetés, hogyan is volt eddig. Negyven éves vagyok, a főiskolai éveket is számolva, fele életemben gyúrtam az agyagot.

Az első húsz évet Pécsen éltem, ma is pécsinek vallom magamat. Élményekkel gazdag gyermekkorom volt, téglágerők, Zsolnaygyári munkások, egyszerű emberek között. A középiskolai tanulmányok ideje következett, majd zavaros és nehéz háborús évek. Ekkor egy kis baranyai falu, Szava és a város között éltem. Nyugodtabb idők jöttek. Szerettem egyedül lenni, sokat rajzoltam, mindent, ami elem került. Majd a rajzolásban, festésben némi jártasságot esti Szabad Lyceumban szereztem. Első tanítóim pécsi művészek voltak.

1948-ban az Iparművészeti Főiskolára felvettek keramikus hallgatónak. Itt Gádor István lett a szakmai mesterem, a rajz és mintázásban pedig Somogyi József, majd Borsos Miklós. 1953-ban kaptam diplomát. Három évig a Herendi Porcelángyár tervezője voltam. Ezután hosszú ideig egy kis pinceműhelyben tanyáztunk itt a fővárosban, és most az erdő szélén nagy, világos műteremben, ahol a természet vesz körül.

A kerámia ősi és ma is életerős, sokféle lehetőséget nyújtó műfaj. Sok tájat bejártam ennek a mesterségnek — apró tárgyak, figurák, edények — amíg rátaláltam a számomra legizgalmasabbra, az épületekkel kapcsolatos feladatokra. Törekvésem, mint társzművészek megtalálni az épülettel azt az összhangot, amely minden korban megvolt és nekünk is meg kell találni.

Munkáim számtalan hazai, külföldi és nemzetközi kiállításon vettek részt. Megjárták Európa majd minden fővárosát, de más kontinensek városait is. 1962-ben Prágában a Nemzetközi Kerámia Szövetség aranyérmét nyertem, 1965-ben Munkácsy-díjat, 1968-ban a pécsi Kerámia Biennálé I. díját kaptam.

Ez a mostani kis kiállítás az eddig megtett út néhány lépését mutatja be.

Garányi József